

UN SOMNI O REALITAT?

3er 4^a
3er : 4ª ESC

El despertador em sona a les 7:30. Premo el botó d'apagat mentre penso en què faré avui, i en les poques ganes que tinc de fer-ho. Però per més poques ganes que tingui em llevo i a poc a poc em vesteixo i baixo les escales per anar a esmorzar. Em faig un got de llet amb cereals i agafo una maçana per endur-me de camí a l'escola. De sobte sento una veu darrere meu:

- Ja te'n vas sense dir ni adeu, fill meu?

- Perdó - dic a contracor.

Després de fer-li un petó a la meva mare i fent una queixalada a la meva maçana faig el camí cap a l'escola que, al cap i a la fi, són menys de cinc minuts. Viure prop de l'escola sempre ha sigut una comoditat, tant que fins i tot als meus catorze anys encara segueixo apreciand.

En arribar em trobo el mateix panorama de sempre, els nois tots junts pegant-se cabotades o qualsevol altra bajanada i dos grups de noies que, per alguna raó mai s'han avingut bé. Jo no m'avinc amb cap d'ells.

En entrar a classe no s'aprecia res estrany, pareix un dia normal. Però jo i poques persones més notem que els professors sí que pareixen més distrets que de normal, ja sigui que s'han oblidat els essencials, obliden l'horari o es perden per l'escola. Ho deixem passar mentre nosaltres riem en silenci mentre observem com el profe de plàstica té dificultats amb la pantalla digital.

Em submergeixo al meu ordinador mentre observo els meus companys fent comentaris sobre els professors, i mentre especulen jo em decideixo a esbrinar què està passant. I crec que els meus companys també perquè veig que les noies acompanyen al professor fora mentre el delegat surt a la pissarra:

- Amics, companys. Crec que tots hem notat el canvi en el nostre professorat i tots volem saber què ha passat - diu en to solemne, com un capità a les seves tropes - Anem a trobar la causa de tot plegat!

- Siiiiii!

Jo no dic res encara que sí que participaré en l'estranya missió de rescatar els nostres professors. Tots apaguem els mòbils perquè ningú no ens molesti mentre fem la nostra proesa. Jo estava molt emocionat, ja que pensava que seria com una de les novel·les de Sherlock Holmes. Encara que sabia una cosa segura, jo no en seria el protagonista, pel fet que tan prompte van dir això, els grups es van ajuntar molt homogèniament i cadascú va anar per la seva banda. Els nois van dir que ells buscarien pistes pel gimnàs i per les altres classes. Crec que només volien jugar a futbol, ja que les pilotes eren al gimnàs. Mentrestant les noies anirien a l'àgora i al menjador. Crec que anaven a fer petar la xerrada, ja que portaven els mòbils i anaven al lloc on hi ha més cadires de tota l'escola.

De cop m'havia quedat sol a la classe. Vaig pensar que en realitat ningú volia fer res de profit i a ells tant els feia què passava amb els mestres. Em vaig posar els auriculars, decidit a passar-me el dia escoltant música i avançant qualsevol deure que m'hagués quedat pendent dels dies anteriors. Mentre pensava en les meves coses vaig sentir un soroll que venia de la porta i pareixia tenir problemes per obrir-la. Immediatament, vaig pensar que algun professor no sabia obrir la porta. Encara vaig pensar que es recordava de posar faltes, així que vaig decidir amagar-me sota la meva taula esperant que no em descobrís.

La gran sorpresa va ser que no hi havia cap professor a l'altre costat de la porta, sinó que vaig veure entrar un petit rectangle amb potes. No vaig poder identificar el que era. Llavors hi vaig caure, era un mòbil! Va sortir de l'aula amb una agilitat sorprenent, i encara que no sé què venia a buscar, vaig tenir molt clar que alguna cosa els estava passant al nostre professorat.

Vaig enviar un WhatsApp al grup de la classe que, òbviament, van contestar, ja que no tenien el mòbil apagat i van venir a l'aula poc després. Els vaig explicar la meva experiència amb el mòbil caminant i molts dubtaven de si creurem o no, jo els vaig assegurar que deia la veritat i això va ser prou per convèncer-los. A més, els hi va despertar la curiositat i les ganes de xafardejar. Només hi havia un problema, per on començàvem?

Jo vaig suggerir el despatx del director, ja que era el punt on creïem que podríem treure més informació, pel fet que creïem que hi havia càmeres al seu despatx i, a més, si el trobàvem,

que no era gaire possible, li podríem preguntar si ell sabia alguna cosa sobre què estava passant. Mentre hi anàvem vaig notar que els de primària no hi eren, al principi em va agafar un bon ensurt, pensava que se'ls podia haver endut el mòbil i qui sap què més. Però llavors em vaig fixar en quina hora era i després d'adonar-me que era la una del migdia, sols hi havia un lloc on podien estar i això era a casa seva sans i estalvis.

En arribar al despatx del director tot pareixia normal, les coses eren en el seu lloc, no hi havia rastre del director... Però llavors un dels meus companys va exclamar:

- Què és allò?!?!

Ell s'havia quedat petrificat i assenyalava amb el dit a la finestra, on al repeu de la finestra, a punt de sortir, hi havia el mòbil que jo havia vist abans entrar a l'aula. Ara havia desenvolupat uns braços petits que li donaven més llibertat de moviment. Tots ens quedem parats i decidim fer un pas cap enrere. Però abans que poguéssim sortir del despatx, el mòbil ens mostra un emoji enfadat abans d'abraonar-se sobre mi!

- AHHHHHHHHH! - Crido eixancarrat.

Reviso on estic i per a la meva sorpresa estic a la meva habitació! Tot havia sigut un gran malson. Reviso l'hora i faig una rutina molt similar a la del meu malson, encara que quan arribo a l'escola no hi ha res fora del normal. Les classes continuen amb el clàssic ritme lent que les fa dures i irritants, és clar, depenent de l'assignatura.

Durant tot el dia no puc treure'm el malson del cap. A l'hora del pati decideixo anar a la biblioteca i intento recordar tot el malson i pensar si sé què vol dir. Arribo a una conclusió: Tant de mòbil ens fa trasbalsar, ens afecta el cervell i en el fons ens fan més mal que bé.

Uns dies després, vaig decidir obrir un blog per parlar sobre aquest tema amb tothom qui volgués, jo penjava les meves opinions i la gent podia respondre i posar les seves opinions pròpies. I així va ser com vaig començar aquest blog.

